



Arrest

nr. 48 671 van 28 september 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 12 mei 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 april 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DRAYE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. VERBEKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren te X op X en woonde uw hele leven in Idu Ikwere (sic). Op 15 september 1984 huwde u met (I.O.) en samen met hem had u vier kinderen, namelijk (O.), (J.), (C.) en (L.).

Uw man (I.O.) trad in 2002 toe tot ‘de militanten’ in uw buurt. De regering van Nigeria gaf in augustus 2009 aan dat de militanten hun acties moesten stoppen, maar in september 2009 ontvoerden de militanten toch nog zes blanke medewerkers van Shell. Uw man en andere militanten wilden dat de zes ontvoerden vrijgelaten werden, wat eind september 2009 ook gebeurde. Op 7 oktober 2009 ‘s nachts werd bij jullie ingebroken, werd uw man doodgeschoten door militanten omwille van de vrijlating van ‘de zes’. U werd toen geslagen. Ook anderen die bij de vrijlating van de zes ontvoerden betrokken waren,

werden gedood. Na de begrafenis van uw man, vluchtte u -zonder uw kinderen - weg en trok u van stad tot stad. U werd steeds opgebeld en bedreigd. U belde '(E.)' – de man die hielp om de zes blanken vrij te krijgen – op en vertelde hem van uw problemen. Hij regelde een afspraak met twee van de zes personen die ontvoerd werden door de militanten en ze organiseerden uw vertrek uit Nigeria. Op 15 januari 2010 verliet u Nigeria. Samen met die twee personen (die ontvoerd werden door de militanten) vloog u van Port Harcourt naar Brussel, waar u op 16 januari 2010 toekwam en op 18 januari 2010 een asielaanvraag indiende.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaarde uw land van herkomst te hebben verlaten omwille van problemen die u ervoer en nog vreest met 'militanten', maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen betreffende de organisatie waarvan uw man sinds 2002 lid was én de activiteiten die hij voor deze organisatie deed vaag blijven.

U verklaarde dat uw man (I.O.) in 2002 toetrad tot 'de militanten' in uw buurt (gehoor CGVS, p.5). Toen u gevraagd werd of er - buiten uw man – nog familieleden van u toetraden tot de 'militanten', gaf u aan dat u het niet wist, omdat u samen woonde met uw man (gehoor CGVS, p.5). Het is vreemd dat u hiervan niet op de hoogte bent, aangezien u aangaf dat ook uw ouders in Idu Ikwere – Port Harcourt woonden (gehoor CGVS, p.3) en dat ook uw vier broers en uw drie zussen in Port Harcourt woonden (vragenlijst DVZ dd. 26/01/2010, vraag 30) én u aangaf dat de militanten iedereen dwongen om lid te worden (gehoor CGVS, p.5).

Toen u verder gevraagd werd wat de naam was van de 'militanten organisatie' waarvan uw man lid was, gaf u aan dat u enkel weet dat het militanten zijn. Toen de dossierbehandelaar u erop wees dat er verschillende 'militanten organisaties' actief zijn in de Niger Delta en u vroeg of u er enkele kon benoemen, gaf u aan dat het allemaal militanten waren en dat er geen verschillen waren. Toen u daarop gevraagd werd of u één 'militanten organisatie' die actief is in de Niger Delta kon benoemen, gaf u aan dat alles wat u wist was dat het 'militanten' waren (gehoor CGVS, p.5). Daar u aangaf dat u uw hele leven in Idu Ikwere – Port Harcourt woonde (gehoor CGVS, p.4) én uw man sinds 2002 toetrad tot 'de militanten' in uw buurt (gehoor CGVS, p.5), mag men zulke basiskennis verwachten. Bovendien worden in de bundel internetartikelen die u in het kader van uw asielaanvraag gaf, verschillende 'militanten organisaties' die actief zijn in de Niger Delta, vernoemd (zie administratief dossier). Toen de dossierbehandelaar u vroeg wat de betekenis van de afkorting 'MEND' was, gaf u aan dat u het niet wist (gehoor CGVS, p.6). Nochtans luidt de titel van één van de artikelen die u voorlegde 'Movement for the Emancipation of the Niger Delta', de betekenis van 'MEND' én wordt in het artikel aangegeven dat deze 'MEND' één van de grootste militanten groepen is in de Niger Delta regio (zie administratief dossier). Toen u gevraagd werd om enkele belangrijke mensen bij de 'militanten' te noemen, gaf u aan dat u géén namen kende. Evenmin kende u namen van de personen die ontvoerd werden door de militanten (gehoor CGVS, p.7). Toen u gevraagd werd welk belangrijk feit zich voordeed in de Niger Delta in mei 2009, gaf u aan dat er elke dag zaken gebeuren en dat u het niet wist (gehoor CGVS, p.11). Uit de bundel internetartikelen die u in het kader van uw asielaanvraag zélf gaf, blijkt dat de militairen dan een groot grond-, lucht- én zee offensief inzette tegen de militanten in de Niger Delta regio (zie administratief dossier), iets wat u zeker vernomen zou hebben indien u daadwerkelijk met een militant gehuwd was en in de Niger Delta regio woonde.

Bovenstaande vage verklaringen en grove onwetendheden ondermijnen de geloofwaardigheid van de betrokkenheid van uw man (I.O.) bij de 'militanten'.

Toen de dossierbehandelaar u vroeg welke activiteiten uw man deed voor de 'militanten organisatie', gaf u aan dat hij niets deed (gehoor CGVS, p.6). Toen de vraag herhaald werd – uw man werd tenslotte zeven jaar eerder gedwongen om toe te treden tot de militanten – gaf u aan dat men gedwongen werd om blanken te ontvoeren. Toen daarop gevraagd werd of uw man blanken ontvoerde, gaf u aan van niet. Toen daarop de vraag nogmaals werd gesteld wat uw man deed voor de militanten, gaf u aan dat men met boten moest vechten en blanken ontvoeren. Toen daarop gevraagd werd of uw man deze zaken deed, gaf u opnieuw aan van niet. Nadien verklaarde u dat u niet wist wat uw man deed voor de militanten (gehoor CGVS, p.6-7). Van iemand die steeds samenwoonde met haar

echtgenoot die reeds zeven jaar lid was van een 'militanten organisatie', mag men verwachten dat deze persoon minstens enige kennis heeft betreffende de activiteiten die haar man deed voor de 'militanten organisatie'. Dat u hieromtrent onwetend bent, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de betrokkenheid van uw man (I.O.) bij de 'militanten'.

Verder gaf u aan dat uw man - samen met andere militanten - de zes blanke medewerkers van Shell die in september werden ontvoerd, op het einde van september 2009 vrijlieten (gehoor CGVS, p.8-9). Toen u gevraagd werd of u de namen kende van de andere militanten die beslisten om de zes blanke medewerkers van Shell die in september werden ontvoerd, vrij te laten, gaf u aan van niet (gehoor CGVS, p.9). Toen u gevraagd werd of u de namen kende van de zes blanke medewerkers van Shell die in september werden ontvoerd, gaf u aan van niet (gehoor CGVS, p.9). Dit laatste is des te opmerkelijker, daar u aangaf dat twee van deze zes personen u van Nigeria tot België brachten (gehoor CGVS, p.8).

Ook betreffende de moordenaars van uw man bleef u vaag. U gaf aan dat het militanten waren, maar u wist niet van welke organisatie. Verder kende u ook geen van de aanvallers bij naam, omdat hun gezicht bedekt was (gehoor CGVS, p.9). Ook de reden waarom u van de moord op uw man geen aangifte deed bij de politie – namelijk dat de regering militanten zoekt (gehoor CGVS, p.10) – doet op zijn minst vragen rijzen. Immers, uw man was reeds dood en u was geen lid.

Bovenstaande vage en warrige verklaringen staven verder deze ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Uit al wat vooraf gaat blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat uw man werkelijk gedurende jaren betrokken was bij een organisatie van militanten in de Niger Delta. Bijgevolg kan ook geen geloof worden gehecht aan uw beweerde vervolging, vermits de door u aangehaald vervolgingsfeiten onlosmakelijk verbonden zijn met de beweerde (en ongeloofwaardig geachte) activiteiten van uw man als militant.

Met betrekking tot uw reisweg kan nog worden aangehaald dat u verklaarde nooit enig document in eigen handen te hebben gehad toen u de grenscontroles in de luchthaven te België passeerde en dat de smokkelaars u enkel geld gaven (gehoor CGVS, p.8). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt echter dat elke persoon die uit een niet-Europees land op de luchthaven van Zaventem aankomt zijn/haar identiteitsdocumenten individueel en persoonlijk moet laten controleren (zie administratief dossier).

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u de oorzaak van uw problemen niet aannemelijk en kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vrees voor vervolging of een reëel risico op lijden van ernstige schade. Er dient eveneens te worden vastgesteld dat u geen 'reëel risico op lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, loopt of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde originele verklaring onder eed van uw vader (E.E.) (dd.4/8/2008) toont uw identiteit aan, welke niet onmiddellijk in twijfel wordt getrokken. Verder legde u een faxkopie van de overlijdensakte (dd.8/3/2010) van uw man (I.O.) voor. U gaf aan dat u naar de 'High Court' (in Nigeria) ging om zijn dood te rapporteren (gehoor CGVS, p.12). Opmerkelijk is dat u in het door u ondertekende document verklaarde dat de overleden militant (I.O.) uw man was, dat hij vóór zijn dood op 7/10/2009 militant was en dat hij door zijn 'follow (sic) militants' gedood werd terwijl hij in dienst was. Toen de dossierbehandelaar u confronteerde met het feit dat op – door u ondertekende document – staat dat u deze verklaring aflegde op 8 maart 2010, terwijl u op 15 januari 2010 Nigeria verliet, gaf u aan dat u enkel uw geboorteakte zelf meebracht en iemand het document scande (gehoor CGVS, p.7 en 11-12). Dit is geen afdoende verklaring voor het feit dat op het document staat dat u deze verklaring aflegde op 8 maart 2010. Verder staat op dit document ook dat u geboren bent in Ido Ikwerre, Ikwerre Local Government Area, terwijl u in het interview bij het CGVS aangaf dat Ido Ikwerre in de Obigbo Local Government Area ligt (gehoor CGVS, p.4). Bovendien betreft het een gemakkelijk door knip en plakwerk te fabriceren faxkopie, waar derhalve geen bewijswaarde aan kan worden gehecht. Verder legde u een bundel internetartikelen voor betreffende de voorgeschiedenis en de actuele toestand van de 'militanten' in de Niger Delta regio. De bundel betreft enkel de algemene situatie van de 'militanten' in de Niger Delta regio en toont uw persoonlijke problemen niet aan, noch die van uw man. De bundel is verder niet relevant voor uw asielrelaas. Verder legde u een foto neer van 'uw dorp', maar dat is niet op te maken uit dit document. Het document toont uw persoonlijke problemen niet aan en is verder niet relevant voor uw asielrelaas. U legde geen documenten voor waaruit uw identiteit of uw reisweg moeten blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster stelt dat haar verklaringen omtrent de activiteiten van haar echtgenoot moeten worden beoordeeld als uitgaande van een buitenstaander en rekening houdend met de culturele achtergrond, gezien zij uit een land komt waar – *"zeker op het platteland"* – vrouwen niet worden betrokken bij mannenzaken. Zij was zelf geen lid van de militanten. Verzoekster heeft geen weet van de activiteiten van haar man omdat deze een mannenzaak zijn. De daadwerkelijke actie werd meestal ondernomen door jongere mannen terwijl haar man reeds vijftig jaar was en dus wellicht niet voorging in de actie.

Voor zover hierover tijdens het gehoor onduidelijkheid was stelt verzoekster dat Ido één van de gemeenten is die samen de LGA Ikwere vormen. Ido valt op administratief vlak onder de LGA Ikwere en juridisch onder de *judicial division* Oyigbo. Het is een kleine leefgemeenschap met zeer beperkte nutsvoorzieningen.

Verzoekster stelt dat zij wanneer haar echtgenoot werd vermoord, werd neergeslagen en dat zij hiervan ook thans nog last ondervindt, ter staving waarvan zij een schrijven neerlegt gericht aan haar advocaat en uitgaande van een huisartsengroep.

Zij deed geen aangifte bij de politie omdat zij vreesde om wegens de betrokkenheid van haar man bij de militanten over dezelfde kam te worden geschoren. Wel legde zij een verklaring af bij de *High Court of the Rivers State of Nigeria in the Oyigbo Judicial Division* om de rechten op het gezinseigendom te kunnen behouden. Hierbij dient volgens verzoekster te worden opgemerkt dat *"de datum weergegeven op dit document, niet de datum van verklaring, maar wel de datum van uitgifte van de gelegaliseerde kopie is"*. Zij vervolgt: *"De datum die aan de linkerkant staat, werd dan ook wellicht verkeerdelijk als dezelfde datum van de stempel ingevuld bij deze uitgifte"*. De stelling dat aan dit document geen bewijswaarde kan worden gehecht omdat het een faxkopie betreft is volgens verzoekster te kort door de bocht. Dat Ido in de LGA Ikwere ligt neemt niet weg dat dit binnen het juridisch kanton Oyigbo valt zodat er geen tegenstrijdigheid bestaat met haar verklaringen. Bovendien stemt het logo zoals weergegeven op het document en in haar geboorteakte overeen met het logo op de website van de *Rivers State Judiciary* waarvan de *Oyigbo Judicial Division* een onderdeel is. In de rand merkt verzoekster nog op dat indien zij bedrog wilde plegen door het indienen van valse documenten *"zoals zonder enige grond gesuggereerd wordt door het Commissariaat-generaal"*, zij *"wellicht ook wel de internetartikelen m.b.t. de situatie in de Niger Delta, die zij neerlegde bij het interview zou hebben ingestudeerd om zeker op alle vragen in het Verhoor te kunnen antwoorden"*.

Betreffende haar reisweg stelt zij dat het in praktijk voor een klein gezelschap van drie mogelijk is zich samen aan te bieden waarbij de 'groepsleider' de paspoorten overhandigt aan de douane.

Verzoekster citeert artikel 1 van het Verdrag van Genève en toetst haar asielrelaas aan dit artikel. Volgens haar is de redenering dat haar verklaringen te vaag zijn en grove onwetendheden bevatten onjuist. Zij benadrukt nogmaals dat zij zelf geen lid was van de militanten zodat zij geen persoonlijke kennis heeft van de activiteiten hiervan, namen van gekidnapte personen, de rol van haar echtgenoot, enz. Zij toonde echter wel voldoende aan dat zij de Nigeriaanse nationaliteit heeft en afkomstig is van Ido, Ikwere, Rivers State in de Niger Delta in Nigeria. Daar waar in de bestreden beslissing ervan wordt uitgegaan dat van haar kan worden verwacht dat zij kennis vertoont omtrent de militanten in haar leefgemeenschap en zelfs daarbuiten, in de gehele Niger Delta, hetzij via haar echtgenoot, hetzij via het volgen van de actualiteit, getuigt zij volgens verzoekster van kortzichtigheid. Er is geen garantie dat haar echtgenoot zulke details met haar zou delen in een cultuur waarin de vrouw ondergeschikt is. Voorts is het weinig realistisch dergelijke kennis te verwachten *"van een laaggeschoolde vrouw in een agrarische omgeving waar geen elektriciteit (en dus geen televisie) is, en de aankoop van een krant (voor zover beschikbaar) niet bepaald als prioriteit geldt"*.

Verzoekster wijst erop dat de groepen in de Niger Delta verscheiden en complex zijn. Tevens merkt zij op dat de top van bepaalde groeperingen die zich naar de pers of overheid onder een bepaalde naam uitgeven (zoals MEND) niet betekent dat deze naam ook in het veld wordt gehanteerd door de militanten. Bij *"de bevolking op het platteland"* zou de generische term 'militanten' worden gebruikt voor elk van deze groeperingen, ongeacht hoe deze zichzelf definiëren.

Tot slot legt verzoekster de nadruk op de uitgifte van haar verklaring na de moord op haar man waarin zij aan de overheden verklaarde dat haar man militant was en door medestanders werd vermoord.

Volgens haar kan uit het feit dat zij bepaalde details aangaande de militanten of de rol van haar echtgenoot niet weet niet worden besloten dat haar verklaringen onwaar zijn. Haar kennis dient te worden vergeleken met *“de redelijke kennis van een persoon in gelijkaardige omstandigheden, m.a.w. als de kennis van een laaggeschoolde vrouw uit een agrarisch gebied in Nigeria, waarin vrouwen niet dezelfde rechten hebben als mannen en de toegang voor hen tot informatie en kennis zéér beperkt is”*.

Zij stelt dat zij niet kan rekenen op de bescherming van de Nigeriaanse overheid en risico loopt om als vrouw van een militant eveneens als militant te worden beschouwd. Bovendien kan zij niet elders in Nigeria terecht. In het Zuiden hebben militanten verregaande invloed en in het Noorden kan zij als christen niet terecht wegens de meerderheid aan moslims en religieuze spanningen.

Verzoekster wijst voor het overige, onder verwijzing naar het algemeen ambtsbericht betreffende Nigeria nog op haar *“risicovolle positie (...) als weduwe, en dus alleenstaande vrouw, in Nigeria”*.

Bij terugkeer zou zijn een ernstig risico lopen op ernstige schade, bestaande uit fysieke schade (represailles van militanten) en mensonterende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM (als weduwe zonder bescherming).

Verzoekster concludeert dat zij voldoet aan de voorwaarden gesteld door het Verdrag van Genève om te worden erkend als vluchteling, minstens dat de subsidiaire bescherming moet worden toegekend.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) wordt verzoeksters asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient daarbij een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De bestreden beslissing vindt steun in het dossier waar deze motiveert dat verzoekster (i) enerzijds verklaarde dat verscheidene van haar familieleden in Ido Ikwere en Port Harcourt woonden en dat de ‘militanten’ iedereen dwongen om lid te worden doch anderzijds aangaf niet te weten of er – buiten haar man – nog familieleden van haar toetraden tot de ‘militanten’ (ii) de naam van de ‘militanten organisatie’ waar haar man lid van zou zijn geweest niet kon geven (iii) erop gewezen dat in de Niger Delta verschillende ‘militanten organisaties’ actief zijn en gevraagd of zij er enkele kon noemen, niet verder kwam dan te stellen dat het allemaal ‘militanten’ waren en er geen verschillen waren (iv) gevraagd of zij één ‘militanten organisatie’ kon noemen, hiertoe wederom niet in staat bleek en aangaf dat alles wat zij wist was dat het ‘militanten’ waren (v) nochtans ter staving van haar asielaanvraag zelf een bundel internetartikelen neerlegde waarin verschillende dergelijke organisaties worden genoemd (vi) niet wist wat de betekenis is van de afkorting ‘MEND’, ondanks dat één van de artikelen die door haar werden neergelegd over deze beweging handelt (vii) wanneer gevraagd werd om enkele belangrijke mensen bij de ‘militanten’ te noemen, geen namen bleek te kennen (viii) evenmin namen kende van de personen die ontvoerd werden door de ‘militanten’ (ix) in het geheel niet op de hoogte bleek van het grootschalige

militaire grond-, lucht- en zeeoffensief tegen de militanten in de Niger Delta in mei 2009 (x) in het geheel geen toelichting kon geven omtrent welke activiteiten haar man in diens zevenjarige lidmaatschap bij de 'militanten' zou hebben gevoerd (xi) aangaf dat haar man samen met andere militanten zes ontvoerde medewerkers van Shell zou hebben vrijgelaten doch de namen niet kon geven van de andere militanten die beslisten om deze personen vrij te laten (xii) evenmin de namen kende van de zes ontvoerde medewerkers van Shell die zouden zijn vrijgelaten, hetgeen nog des te meer klemt daar verzoekster beweerde dat twee van deze zes personen haar naar België zouden hebben gebracht (xiii) niet wist van welke organisatie de militanten die haar man doodden lid waren en geen van hen bij naam kende.

Verzoekster tracht de vaagheden en onwetendheden in haar hoofde te vergoelijken door te stellen dat dergelijke kennis niet kan worden verwacht *"van een laaggeschoolde vrouw in een agrarische omgeving waar geen elektriciteit (en dus geen televisie) is, en de aankoop van een krant (voor zover beschikbaar) niet bepaald als prioriteit geldt"*. Tevens stelt zij dat Ido slechts een kleine leefgemeenschap zou zijn, zonder nutsvoorzieningen. Dit betoog kan echter bezwaarlijk ernstig worden genomen gelet op verzoeksters eerdere verklaringen. Wanneer immers bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) aan haar werd gevraagd waar zij woonde, antwoordde zij: *"Idu Ikwere. Is een grote stad. Mijn ouders woonden in dezelfde stad maar op een ander adres"*. Betreffende haar scholing verklaarde verzoekster bij het CGVS: *"Eerst nursery vanaf 6 jaar, dan begon ik op leeftijd van 11 jaar gewone school. Ik stopte met school na secundaire school"* (administratief dossier, stuk 3, p.4-5).

Hoe verzoeksters ongefundeerde en louter hypothetische bewering dat haar man als ouder lid *"wellicht"* niet voorging in de actie afbreuk zou kunnen doen aan de voorgaande concrete vaststellingen, kan niet worden ingezien. Voor het overige verwijst verzoekster naar het feit dat zij zelf geen lid was van de 'militanten' en derhalve als buitenstaander moet worden beschouwd. Tevens verwijst zij naar haar culturele achtergrond waarin vrouwen ondergeschikt zijn aan mannen en niet worden betrokken bij mannenzaken. Deze uitleg is echter niet afdoende. Aangezien verzoekster haar voorgehouden vrees voor vervolging volledig baseert op het lidmaatschap en de activiteiten van haar man bij de 'militanten', alsmede diens betrokkenheid bij de vrijlating van zes ontvoerde werknemers van Shell, kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat zij dienaangaande toch enige toelichting zou kunnen geven. Haar kennis omtrent de specifieke activiteiten en organisatie van haar echtgenoot en elementaire basisfeiten van de militante bewegingen in de Niger Delta is echter dermate ontoereikend dat in het geheel geen geloof kan worden gehecht aan haar bewering als zou zijn gedurende zeven jaren hebben samengewoond met één van de leden van zulke beweging.

Bovendien had verzoekster sedert het beweerde incident waarbij haar man zou zijn gedood ruimschoots de kans zich omtrent het voorgaande te informeren. Zo had zij de mogelijkheid zich dienaangaande te informeren via de twee van de zes ontvoerde werknemers van Shell die haar volgens haar verklaringen hebben geholpen bij haar vlucht en haar naar België hebben begeleid. Daarenboven vertoefde zij voorafgaand aan het gehoor bij het CGVS reeds verscheidene maanden in België zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij, indien de door haar aangehaalde feiten zich daadwerkelijk zouden hebben voorgedaan, zich toch enigszins zou hebben geïnformeerd aangaande de elementaire basisgegevens betreffende de in de Niger Delta aanwezige groeperingen en de gebeurtenissen aldaar, alsmede betreffende de concrete feiten die aanleiding zou hebben gegeven tot de dood van haar echtgenoot en haar vlucht.

Dit alles klemt nog des te meer daar verzoekster zich klaarblijkelijk niet eens de moeite heeft getroost zich voorafgaand aan het gehoor bij het CGVS op de hoogte te stellen van de inhoud van de door haar zelf ter staving van haar asielaanvraag neergelegde internetartikelen betreffende de problematiek in de Niger Delta. Dergelijke houding getuigt van een frappant gebrek aan interesse voor haar beweerde problemen en doet op manifeste wijze afbreuk aan zowel de ernst als de geloofwaardigheid van haar ingeroepen asielrelaas. Verzoeksters opmerking dat indien zij bedrog wenste te plegen, zij de kwestieuze artikelen wel zou hebben ingestudeerd is in dit opzicht dan ook niet ernstig. Verweerder merkt met recht op dat, indien verzoekster daadwerkelijk vervolging zou vrezen, alleen om deze reden al kan verwacht worden dat zij op de hoogte is van de inhoud van de door haar neergelegde artikelen.

Dient bovendien te worden vastgesteld dat verzoekster niet het minste begin van bewijs bijbrengt ter staving van haar voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België. Daarenboven legt zij dienaangaande ongeloofwaardige verklaringen af. Uit haar verklaringen blijkt dat zij niet op de hoogte bleek van de documenten waarmee zij zou hebben gereisd. Evenmin kon zij aangeven met welke

vliegtuigmaatschappij zij zou hebben gereisd. Voorts beweerde zij de naam niet te kennen van de twee personen die haar naar België begeleidden, en dit ondanks haar beweringen dat dit twee van de zes ontvoerde mensen zouden zijn geweest die door haar man werden bevrijd en aldus (onrechtstreeks) de dood van haar man veroorzaakten. Bovendien verklaarde zij nooit enig document in handen te hebben gehad bij de grenscontroles in de luchthaven van België (administratief dossier, stuk 3, p.8). Dit laatste kan, zoals de bestreden beslissing met recht motiveert, niet worden gerijmd met de informatie in het dossier waaruit blijkt dat iedere niet-Europeaan die op de luchthaven van Zaventem aankomt zijn of haar identiteitsdocumenten individueel en persoonlijk moet laten controleren (administratief dossier, stuk 14: landeninformatie). Verzoeksters blote bewering dat het in de praktijk wel degelijk mogelijk zou zijn zich samen aan te bieden wordt geenszins gestaafd en vermag derhalve geen afbreuk te doen aan voormelde informatie.

De door verzoekster neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij afbreuk vermogen te doen aan voorgaande vaststellingen.

Uit het schrijven, gericht aan haar advocaat en uitgaande van een huisartsengroep, daterend van 29 april 2010 (rechtsplegingsdossier, stuk 1), blijkt slechts dat verzoekster zich op consultatie aanbood "*met sinds lang bestaande klachten van hoofdpijn en slecht zicht*" en dat door de arts in kwestie een licht verhoogde bloeddruk werd vastgesteld. Uit dit schrijven kan niet worden afgeleid dat deze klachten te wijten zouden zijn aan het feit dat verzoekster zou zijn neergeslagen door militanten in oktober 2009.

De neergelegde bundel internetartikelen, alsmede de algemene informatie afkomstig van de websites van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken en het US Department of State en zoals in het verzoekschrift aangehaald door verzoekster (*ibid.*; administratief dossier, stuk 13: documenten, nr.1) vermogen evenmin afbreuk te doen aan de hoger gedane, concrete vaststellingen. Het betreft immers informatie van louter algemene aard. Dergelijke algemene informatie volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst daadwerkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Zij dient haar vrees voor vervolging in concreto aannemelijk te maken en blijft hier in gebreke.

Hoe de foto van verzoeksters regio de voormelde concrete vaststellingen zou kunnen ontkrachten kan niet worden ingezien. Vooreerst is hieruit niet op te maken waar deze werd getrokken. Voorts toont deze verzoeksters problemen niet aan en is deze niet relevant voor haar asielrelaas (administratief dossier, stuk 13: documenten, nr.2).

De "*statutory declaration of age*" van haar vader, daterend van 4 augustus 2008, bevat slechts een aantal identiteitsgegevens van verzoekster zodat dit stuk evenmin afbreuk kan doen aan de voorgaande vaststellingen (*ibid.*, nr.3).

Het "*affidavit of death/next of kin*" van 8 maart 2010 wordt door verzoekster slechts neergelegd in kopie. De bestreden beslissing oordeelt derhalve terecht dat hieraan, gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, geen bewijswaarde kan worden toegekend (*ibid.*, nr.4). Dient in dit kader te worden opgemerkt dat verzoekster ondanks dat zij reeds in maart 2010 een gescande en door haar pastor doorgestuurde kopie neerlegde, tot op heden nalaat het origineel van dit stuk bij te brengen (administratief dossier, stuk 3, p.11-12). Hoe het feit dat de stempel op het document overeenstemt met deze op de verklaring van haar vader en de website van de *Rivers State Judiciary* afbreuk zou kunnen doen aan het voorgaande kan niet worden ingezien aangezien een kopie van een (officiële) stempel gemakkelijk op een vervalst document aan te brengen is. Bovendien zou het betreffende document blijkens de inhoud ervan zijn opgesteld op basis van de verklaringen van verzoekster zoals afgelegd op 8 maart 2010 en zou het die datum door verzoekster zijn ondertekend, terwijl verzoekster op dat ogenblik reeds geruime tijd in België verbleef. Verzoeksters bewering dat het "*wellicht*" een vergissing betreft en de datum van uitgifte van de gelegaliseerde kopie verkeerdelijk zou zijn vermeld als zijnde de datum van de verklaring, kan hierbij bezwaarlijk ernstig worden genomen. Vooreerst blijkt nergens uit het stuk dat het om een gelegaliseerde kopie zou gaan. Bovendien bevat dit, naast een stempel waarop de datum van uitgifte is vermeld, uitdrukkelijk de vermelding dat de verklaringen zoals hierin vermeld onder eed werden afgelegd op 8 maart 2010. Dat tot twee maal toe per vergissing dezelfde datum zou zijn genoteerd is niet aannemelijk.

De voorgaande vaststellingen zijn afdoende om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen dat haar man lid zou zijn geweest van een militante organisatie en aan de beweerde gevolgen, in casu de moord op haar echtgenoot ingevolge zijn activiteiten in het kader van dit lidmaatschap en de redenen en omstandigheden van verzoeksters vlucht naar België. Derhalve kan kritiek op de overige, overvloedige motieven op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing. Daar geen geloof kan worden gehecht aan haar asielrelaas is verzoeksters toetsing van dit relaas aan de criteria zoals bepaald in artikel 1 van het Verdrag van Genève niet dienstig.

In acht genomen hetgeen voorafgaat kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.2. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire bescherming te bekomen beroept op de elementen aan de grondslag van haar asielrelaas kan dienstig worden verwezen naar de sub 2.2.1. vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas.

Daar waar zij haar verzoek om subsidiaire bescherming baseert op haar *“risicovolle positie (...) als weduwe, en dus alleenstaande vrouw, in Nigeria”* dient te worden opgemerkt dat zij, gelet op de sub 2.2.1. vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar verklaringen, niet aannemelijk maakt dat zij bij terugkeer naar Nigeria daadwerkelijk als alleenstaande vrouw kan worden beschouwd. Bovendien maakte zij nergens eerder gedurende de procedure enige melding van het feit dat zij als alleenstaande vrouw enig risico zou dienen te koesteren. Hoe dan ook is verzoekster geen vrouw die, zoals in het door haar geciteerde ambtsbericht, zou dienen te leven zonder de bescherming van een mannelijk familielid of zonder sociaal netwerk. Zij gaf immers aan dat zij in Port Harcourt vier broers en drie zussen heeft (administratief dossier, stuk 11, nr.30) en dat zij in Nigeria een meerderjarige zoon, twee meerderjarige dochters en één minderjarige dochter heeft (ibid., nr.16). Voorts blijkt uit haar verklaringen dat haar ouders toen zij Nigeria verliet nog in leven waren (administratief dossier, stuk 3, p.3).

Derhalve toont verzoekster, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus dient haar te worden onzegd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS